

Fuga israelitilor din Egipt

Exodul dateaza de la sfarsitul secolului al XIII-lea i.e.n., dar amintirea “negurilor Egiptului” putea lesne sa dainuiasca in memoria poporului.

Adevarul este ca nu exista documente istorice asupra exodului – documente care sa ateste ca israelitii ar fi fost sclavi fugiti din Egipt. Totusi, majoritatea cercetatorilor sunt de acord ca relatarea are o baza reala. Archibald Robertson, de pilda, arata ca:” ...ar fi fost firesc ca niste sclavi fugari, care voiau sa li se piarda urma, sa se insoteasca cu triburi nomade, astfel incat legenda robiei in Egipt ar putea avea un oarecare temei”. Povestirea biblica despre exodul din Egipt sub conducerea lui Moise si despre cucerirea Palestinei sub conducerea lui Josua poate reprezenta o istorisire transmisa prin traditii, confuza si denaturata, a unor evenimente reale. Textul biblic spune astfel:”Iar Moise si-a intins mana sa asupra Marii Rosii si a alungat Domnul marea toata noaptea cu vant puternic de la rasarit si s-a facut marea uscat ca s-au despartit apele. Si au intrat fiii lui Israel prin mijlocul marii, mergand ca pe uscat, iar apele le erau perete la dreapta si la stanga lor. Iar egiptenii urmarindu-i, au intrat dupa ei in mijlocul marii, toti caii lui Faraon carele si calaretii lui. Iar apele s-au tras la loc si au acoperit carele si calaretii intregii ostiri a lui Faraon, care intrase dupa israeliti in mare, si nu a ramas nici unul dintre ei. Fiii lui Israel insa au trecut prin mare ca pe uscat si apa le-a fost perete la dreapta si la stanga lor”. ”Nu este exclus ca un eveniment asemanator sa se afle la originea povestirii biblice despre trecerea Marii Rosii”-afirma si cercetatorul Richard Henning, o ipoteza indrazneata si nu lipsita de fantezie.

Se stie ca in Golful Suez, care desparte Africa de Asia si impreuna cu Golful Akaba formeaza Peninsula Sinai, marea sunt foarte puternice; in timpul fluxului, in anumite locuri mai putin adanci, apele se retrag atat de mult incat permit trecerea pe uscat.

In concluzie, ramane sa incercam a stabili in ce masura "oastea lui Faraon" putea sa pateasca ceea ce a patit oastea lui Artabazos. Faraonul din Biblie a fost ,dupa toate probabilitatile, unul dintre cei mai intelepti regi pe care i-a avut Egiptul, anume Ramses al II-lea.

In timpul domniei lui a luat sfarsit captivitatea egipteana a israelitilor. El cunostea fara indoiala marea capricioasa din nord-estul imparatiei lui si n-ar fi riscat, cu armatele sale, o asemenea traversare periculoasa a Marii Rosii, armata egipteana fiind alcatuita in mare parte din mercenari straini, nefamiliarizati cu conditiile naturale din aceasta parte a vastului regat al faraonilor.

Dupa ce au trecut Marea Rosie, israelitii condusi de Moise au colindat prin pustiu, chinuti de foame si de sete, pana la Muntele Sinai, situat in Peninsula Sinai, unde Jahve le-a dat cele zece "porunci" sapate in piatra: decalogul sau tablele legii.

O alta ipoteza, a profesorului Har-El porneste de la premisa ca, iesind din Egipt, israelitii n-au trecut Marea Rosie, ci ei au trecut in actuala Peninsula Sinai, unde va in apropiere de actualul oras egiptean Kabrit, acolo unde cele doua Lacuri Amare se uneau - asadar Marele Lac Amar si Micul Lac Amar.

Primul loc de popas, dupa trei zile de mers prin pustiu, a fost Mara, situat la est de actualul oras Suez, de cealalta parte a canalului Suez.

Al doilea loc de popas a fost Elim - o oaza aflata la 11 km spre sud-est, numita astazi Ajun Musa.

O importanta deosebita prezinta al treilea loc de popas, Rafidim, de unde, conform Bibliei, muntele Sinai poate fi vazut.

Profesorul Har-El spune: "Este prima cale naturala catre interiorul peninsulei. Ca si alti calatori, era firesc ca si israelitii sa fi preferat drumul prin albiile uscate ale acestor rauri, unde inaintarea este mai lesnicioasa si probabilitatea de a gasi apa este mai mare". Sunt, desigur, simple ipoteze, dar ele gasesc un argument deloc neglijabil in insusi textul biblic: in decursul exilului sau, Moise a trait multa vreme in Peninsula Sinai, printre madianiti, o populatie nomada de la care a invatat cum sa supravietuiasca in conditiile

aspre ale desertului de piatra si nisip – o experienta pe care avea sa o foloseasca din plin in timp ce-si conducea poporul catre “Tara Fagaduintei”.

Din cele de mai sus mentionate reiese inca o data cat de dificil este sa delimitezi, dupa mii de ani, relatarea legendara de cea istorica, povestirea biblica fabuloasa de evenimentul real de la care porneste adesea si cu care se impleteste atat de strans si de incalcit, incat cercetatorul din zilele noastre se izbeste de dificultati uriase. Totusi, studiul textelor biblice, care abunda in date fictive sau reale, are ceva captivant, chiar fascinant.